

NAŠA 17/18

GLASILO OŠ JAKOBSKI DOL

PREBERI, PREGLEJ, MOGOČE NAJDEŠ PAMETNEGA KEJ ...

ŠOLA V NARAVI – PLANIKA

5. RAZRED/Š.I. 2017/18

Trajala je od 15. do 19. januarja. V ponedeljek smo se spakirali na kombi in se z njim vozili 45 minut do Planike. Najprej smo svoja oblačila zložili v omare. Nato smo se zbrali v jedilnici in tam so nam razložili pravila. Pomembno pravilo je bilo, da si bomo sobe pospravljali za oceno. Nato smo imeli kosilo. Določili smo tudi dežurne učence, ki so pripravljali mize za obroke.

Kmalu smo se odpravili na smučišče. Imeli smo samo eno skupino, ker nas je bilo samo deset. Avtobus nas je vozil na smučišče vsak dan. Smučali smo po dve uri. Zjutraj smo se zbudili ob 7.15. Naslednji dan je bilo smučanje daljše, saj smo smučali cele štiri ure. Med smučanjem smo imeli tudi malico. Po kosilu smo pisali razglednice in izdelovali lučke.

Zmenili smo se, da bomo po večerji imeli disko. Najprej smo se igrali razne igre, nato pa smo zaplesali ob dobri glasbi.

Naslednji dan je bil po smučanju zanimiv, saj smo šivali in spoznavali nove prijatelje. V četrtek pa smo zraven smučanja še spoznavali likanje smuči. Nato smo odšli na pohod do slapa Skalca.

Zvečer smo si organizirali prireditev Pohorje ima talent oziroma je vsak pokazal tisto, kar najbolj obvlada. Vsaka soba je morala pripraviti svojo točko. Fantje svoje točke niso pripravili, zato smo si morali na hitro nekaj izmisliti.

Prišel je petek-zadnji dan. Spakirali smo svoje stvari in nato še odšli na smučanje. Po kosilu so nam podelili tudi priznanja. Ob 14. 10 smo sedli na kombi, ki nas popeljal proti domu. V Jakobskem Dolu so nas pričakali starši in vsi smo jim veseli skočili v objem.

Ta izkušnja je bila za nas zelo prijetna, čeprav je bilo tudi nekaj padcev. A na koncu smo se vsi naučili smučat.

ZAKLJUČNA EKSKURZIJA 9. RAZREDA NA GORENJSKO

Odločili smo se, da bomo zaključno ekskurzijo opravili že v mesecu septembru 2017. To pa zato, ker je junija »živa gužva« in vse na enem kupu.

Vsebino ekskurzije smo si lahko izbrali sami, v razredu nas je samo 18.

Pred šolo smo se zbrali ob pol šestih zjutraj in krenili na pot. V avtobusu smo večinoma dremali, prebudili smo se šele pri Savi Dolinki. Tam smo se oblekli v rafting opremo in se razdelili v dve skupini. V dveh čolnih smo z vodniki krenili po reki navzdol. Rdeča skupina je imela nekaj manjših težav, saj je na sredi poti nasedla na skalo. Mučili so se dolгих 15 minut, a jim je na koncu le uspelo nadaljevati pot. Med nami

se je ustvaril tekmovalni duh, zato smo se venomer prehitevali. Seveda pa brez norčij ni šlo. Dva člana rdeče skupine so namočili v reko, ki je imela samo 7 stopinj. A se nista sekirala. Vsi smo premraženi, a navdušeni prispeli v pristan.

Posebnost naše ekskurzije je bil seveda Bohinj s svojim adrenalinskim parkom. Par meri v višino 8 metrov. Najprej smo ga osuplo ogledovali, nato pa smo po skupinah od vodnikov dobili natančna navodila ter obleko in opremo.

Ko smo zagledali stolp »poguma« se nam je kar koža naježila. A nas je vzpodbuda sošolcev pripravila do tega, da je večina priplezala na vrh. Nič pa nas ni moglo ustaviti, da ne bi preizkusili ogromne gugalnice. Spust z njo nam je vzel vso sapo. Ob koncu smo preizkusili še svoje spretnosti na poligonu.

Šele takrat smo začutili pravo lakoto in se odpravili na zgodnjo večerjo.

Potem pa zapustili Gorenjsko, vsi navdušeni in polni novih izkušenj.

Viktorija in Nika, 9. r

PA ŠE MALO DOMIŠLJIJE

SPREMENILA SEM SE V MATILDO IN DELAM ČUDEŽE V VELIKEM CIRKUSU ARGO

Sprehajam se po mestu in ne vem, kaj bi delala. Zagledam oglasno tablo: KDOR REŠI CIRKUS ARGO PRED PROPADOM, DOBI NAGRADO!

Odločim se, da grem pogledat, kaj je s cirkusom narobe. Ko ga zagledam, se prestrašim. To ni bil navaden cirkus, ampak čaroben. Ni pustil, da bi ljudje vstopili. Lahko smo samo opazovali, kako so ljudje vstopali in nato frčali po zraku iz njega.

Ko sem prišla na vrsto, sem ga pogledala v oči in naenkrat je bilo vse mirno in tiho. Vstopila sem vanj in pospravila ter ostalim povedala, da ga naj pustijo na miru, ker je zaspan. Nato sem odšla domov.

Naslednji dan se spet napotim k cirkusu Argo. Bil je vesel: plesal je, dvigoval slone in otroke, žongliral z avtomobili. K meni je stopil direktor cirkusa in mi čestital ter mi dal kovček denarja. Ta denar sem porabila, da sem cirkus popolnoma preuredila. Postala sem ena izmed nastopajočih in še naprej delam čudeže v cirkusu. Ljudje me imajo radi in me celo obožujejo, ko izpeljem nov trik. Zdaj v mestu ni nikoli dolgčas. Tudi od daleč prihajajo, da si ogledajo predstavo. Kaj pa cirkus? Tudi on je zdaj vesel, ker je naspan.

Nekega dne pa so nas obiskali vesoljci in cirkus Argo uničili ter ga spremenili v čisto navaden cirkus. Prav tako mene. Postala sem navadna Matilda, brez čarobnih moči.

A slišala sem, da nekje v mestu živi starka, ki ima čudežna zdravila. Poiskala sem jo, ji razložila problem in ona mi je dala sirup, s katerim sem si povrnila čarobno moč. A rekla je, da nima zdravila za cirkus in bo od zdaj naprej veseli cirkus izgubljen.

Šlo mi je na jok, saj sem ga imela zelo rada. Objela sem cirkus in se zjokala in moje solze so padale na njegovo platno.

Tedaj pa je cirkus začel kašljati. Nato se je nasmehnil in vse nas prisotne objel. Spet je postal stari, veseli cirkus.

Mimo je prišla starka in mi rekla, da sem s svojimi solzami rešila veseli cirkus.

Dejala je:« Nobeno čarobno stvar se ne da zakleti. Vedno se jo da rešiti.»

In tako je cirkus ostal za vedno živ in vesel in meščanom ni bilo nikoli dolgčas.

Larisa Zašler, 7. r

Po uspešnih nastopih Abdel Gearam Abdela, Gele Gele in Tulsija se je direktor odločil, da bo poiskal novo osebo namesto Abdela, ker mu njegova točka ne prinese več toliko denarja. Na spletu je našel posnetek mene, kjer čaram in me povabil na razgovor. Dobro sem se odrezala in dobila delovno mesto.

Ko pride prvi nastop se spomnim, da sem izgubila moči. Ni mi jasno, kako sem lahko čarala na razgovoru. Upala sem, da mi bo uspelo in pogumno sem odšla na oder. Množica je bila navdušena nad mano. Za točko sem potrebovala Gela Gelo in Tulsija. Hotela sem začarati Gelo Gelo s Tulsijevimi lastnostmi in Tulsija z Gelo Gelinimi. Ni mi uspelo. Odločila sem se, da poskusim kaj lažjega. Odločila sem se, da bom Gela Geli pričarala prečudovito obleko, a obleko sem pričarala Tulsiju! Gledalci so bili navdušeni, jaz in Tulsij pa ne. Še enkrat sem poskusila pričarati konja, a mi ni uspelo. Direktor je videl, da je nekaj narobe in je na oder poslal tri klovne.

Prišla sta še dva nastopa, a mi ni uspevalo. Nato me je direktor opozoril, da imam danes še zadnjo možnost. Skrbelo me je in sem poklicala Abdela. Rekel je, da bo prišel. Naslednji dan je bil nastop, jaz pa sem bila vedno bolj živčna. Abdela ni bilo, jaz pa sem vsem hotela pričarati lučke. Ni mi uspelo. Abdel je končno prišel in direktorju sem rekla, da potrebujem njegovo pomoč. Ni bil najbolj navdušen, a je popustil. Z Abdelom sva se dogovorila, da mi bo povrnil moči. Z Abdelom sva vadila in uspelo mi je. Najina točka je uspela! Začarala sem 4 slone, Abdel pa je pogledal v njihove misli. Za naslednji nastop sva se dogovorila, da bom pričarala kamelo, ki bo imela krila, on pa bo sedel na njej. Gledalcem so bile najine točke všeč. Moč pa je začela nato popuščati.

Takrat je direktor odkril plesno skupino, ki naj bi nastopala namesto naju.

Bila sem celo srečna, ker sem izgubila moči, a hkrati tudi žalostna, ker sem tukaj dobila nove prijatelje.

Elena Markuš, 7. r

KAKO DOBRO POZNAMO LJUDI?

OČE

Predstavil vam bom osebo, ki me spremlja že od rojstva. To je moj oče Branko. Star je 45 let, velik 178 cm, težak 79 kg in vitke postave. Obraz ima okrogel z majhnimi modrimi očmi, majhnim nosom in majhnimi usti. Na obrazu mu sameva bradavica. Lasje so rjavi, postrženi na kratko. Rad je oblečen v ohlapna oblačila, saj oprijeta ga motijo. Če se pa kam odpravimo, pa se rad lepo uredi. Najraje pa nosi kavbojke in kratko majico, poleti pa seveda kratke hlače brez majice.

Oče je po značaju zelo vesela oseba, saj ima velik smisel za humor. V družbi se tudi rad pošali na svoj ali drug račun in nam tako polepša dan. Seveda pa kot vsak moški zna poprijeti za delo, saj je zelo delaven in ima veliko znanja o različnih moških opravilih in to deli z drugimi. Vsake toliko časa pa mu tudi jaz popestrim življenje in zna postati zelo stroga oseba. Ne mara, če domov prinesem slabo oceno, saj ga skrbi za mojo prihodnost. V življenju je tudi zelo skrben oče ter dober po srcu.

Po poklicu je električar, zato je tudi njegova služba povezana z elektriko. Sedaj dela v UKC Maribor kot vzdrževalec. Novi sodelavci so ga lepo sprejeli, on pa se je tudi zelo hitro vključil v družbo. Delo opravlja z veseljem, saj ga to veseli in ima o tem veliko znanja.

V prostem času rad hodi na sprehode, rad igra karte in šah ter gleda televizijo. Zanimivo je, da ima zelo rad sladoled in se ga nikoli ne naveliča.

Očeta sem opisal zato, ker je moj vzornik in bi tudi jaz rad postal taka oseba kot on. Torej modra, delavna, vzorna ter ljubeča oseba.

Hvaležni sin Aleks, 9. r

Predstavil bom svojega očeta. Ime mu je Iztok. Star je 40 let, rojstni dan ima 24. februarja. Je močne postave, visok je 189 cm. Včasih je bil v boljši formi, ker je treniral razne športe: nogomet in odbojko. Ima črne lase, a to ni preveč vidno, ker ima obrito glavo. Rad pa obdrži svojo brado. Na obrvi je še vidna brazgotina, ker ga je nekoč prijatelj udaril z daljnogledom. Rad se oblači v trenerke in ohlapne majice, ko je doma. Za javnost pa si nadene kavbojke in srajco..

Kot osebnost je miren in se le redko razjezi. Je vedno dobre volje in rad spravlja ljudi v smeh, saj ima dober smisel za humor. Ni zamerljiv in poslušna, ko se z nekom pogovarja. V njegovi družbi ni nikoli dolgčas.

Po poklicu je zdravstveni tehnik in je zaposlen v tujini. Dela v domu upokoencev.

V prostem času se rad ukvarja z nogometom. Na nogomet hodi 1-2 krat na teden. Včasih je treniral tudi odbojko, igral je v tretji državni ligi. Ker se je ukvarjal z različnimi športi, so se pojavile tudi poškodbe: strgal si je Ahilovo tetivo. Rehabilitacija je trajala 4 mesece. Imel je tudi zlomljen nos, ter zlome zapestja in gležnja.

V prostem času prav tako rad igra karte ter zapoje kakšno pesem. V javnosti lahko izstopa, če to želi, kajti zna pritegniti pozornost.

Jaz mislim, da je super oseba. Rad ga imam iz dna srca. Vedno si vzame čas zame ter mi pomaga pri določenih stvareh. Je ljubeč do svoje družine ter vedno iskren.

Hvaležni sin Jaša, 9. r

KAKO VARUJEMO NAŠE OKOLJE?

VODA

Lepo varčujem z vodo. Ne pustim je predolgo teči. Vodo uporabljam za določene stvari: za pitje, za pomivanje posode. Preden jo pijem jo pustim teči 10 sekund.

Lara, 2. r

Vodo ne smemo trošiti. Z vodo se umivamo, kuhamo. Voda je pomembna za naše preživetje. Brez vode tudi ne morejo živeti živali. Voda nam da veliko kondicije.

Kim, 2. r

Z vodo moramo varčevati, ker brez vode lahko vsa živa bitja na svetu umrejo. Potem na našem planetu ne bi bilo več živih bitij.

Tara, 2. r

Pri nas doma največ vode porabi brat. Ne smemo točiti preveč vode, ker nam je bo nekoč zmanjkalo. Vsi po svetu bi morali varčevati z vodo. Tudi živali potrebujejo vodo.

Mi doma zelo varčujemo z vodo. Takoj, ko se umijemo, moramo izklopiti vodo. Radi imejte vodo, še hvaležni bomo, da jo imamo. Voda z oblaki potuje po celem svetu.

Zala, 2. r

MOJ ODNOS DO OKOLJA DANES IN JUTRI

Ljudje zelo nespametno uporabljamo naravne vire in onesnažujemo okolje, a vse to se začne pri vsakem posamezniku. Res je, da sam ne moreš spremeniti veliko, toda če se potrudimo vsak po svojih močeh, je pozitivna sprememba mogoča.

Jaz pripomorem k varovanju narave tako, varčujem z vodo, ločujem odpadke in se vozim s kolesom.

Zelo pomembno je ločevanje odpadkov, saj tako pripomoremo k učinkovitejši predelavi odpadkov, ohranjanju naravnih virov in varčevanju z energijo.

Vožnja s kolesom ali sprehod do našega cilja ni le dobro za naše počutje in zdravje, vendar s tem pripomoremo k boljši kakovosti zraka, saj se v enem letu iz prometa v zrak sprostijo kar 27% vseh delcev.

Aljaž Pernat, 9. r

Ali se vsi zavedamo, da je skrb za okolje naloga vsakega posameznika?

Veliko medijev govori o tem, kakšna je danes narava. Tudi v šoli smo deležni predavanj, kjer nam strokovnjaki teh področij odpirajo oči. Vendar je naša odločitev, če jih bomo poslušali. Moje mnenje je, da se lahko vsak človek spremeni samo sam in

da nikomur ne moremo v glavo vbiti naj se izboljša. Pa vendar bi se lahko vsak potrudil, da bi naš planet ostal čist. Če bi samo malo razmišljali, kam odvržemo naše smeti, kako je s plastiko...bi se drugače obnašali.

Svoje razmišljanje o ohranitvi okolja moramo prenašati na naše bližnje, kasneje na naše otroke. To je naša rešitev.

Nika Matečko, 9. r

ŠE NEKAJ BESED ZA MOJO IN TVOJO DUŠO

HVALEŽEN SEM TI, DA ME SPEJMEŠ TAKŠNEGA KOT SEM

V življenju se nam zgodijo dobre in slabe stvari. A z vsakim novim dnem se rodijo nove priložnosti. Vedno znova srečujemo nove ljudi. Nekateri ostanejo večni neznanci, z drugimi preživiš precejšen del življenja. A redki so tisti, ki so nekaj posebnega. To so tisti, ki nam polepšajo težke trenutke. Tudi ti ljudje niso popolni, tudi z njimi se skregamo, imajo svoje muhe, a so prav zaradi tega edinstveni. To je lahko partner, sorodnik ali najboljši prijatelj.

Verjetno ima vsak kako tako osebo, ki ga sprejema takšnega kakršen je. Ta bi za nas dala roko v ogenj in nas ima neizmerno rada. Zato ji vsake toliko časa povejmo, da jo imamo radi in se ji zahvalimo za vse, kar je storila za nas.

Nika Matečko, 9. r

Ljudje se vse manj zavedamo, da se moramo med seboj spoštovati.

Veliko ljudi se ne spejme drugih takšnih kot so. Ni jim všeč njihov videz, obnašanje, družbeni stan. Če jih mi ne spejmemo takšne kot so, kako lahko pričakujemo, da nas bodo oni sprejeli. Zato je dobro pričeti reševati ta problem pri sebi. Prepogosto si želimo, da bi bili popolni. Predvsem nas v teh letih zanima zunanost. Izstopata dve boleznici: anoreksija in bulimija, ki sta posledici takšnih razmišljanj. In kdo je kriv? Okolica, ki razmišlja o popolnosti. Ali pa se najdejo ljudje, ki obsojajo druge, ker so sami prizadeti ter tako rešujejo svoje komplekse. Obenem se nekateri od takšnih ljudi sprašujejo: »Kako je lahko neka oseba srečna, če pa ni popolna?« To se opaža predvsem pri nas mladih, ki stremimo za popolnostjo, ki so nam jo vsilili mediji.

Zato je toliko bolj važno, da se med seboj spoštujemo in sprejemamo takšne kot smo.

Lara Rankovec, 9. r

Velikokrat pride do tega, da ljudi obsojamo in jih ne sprejmemo v našo družbo zaradi njihove vere, izgleda in podobno. Preveč hitro obsodimo človeka po zunanosti, in to še preden ga imamo priložnost spoznati.

Vem, da sem tako sodil in zaničeval tudi sam. Ko v moj razred prišel novi sošolec, se mi je zdel smešen njegov naglas. Pogosto sem se iz njega tudi norčeval. Za vse, kar sem storil mi je sedaj žal. Spoprijateljila sva se in začel sem ga sprejemati takšnega kot je. Hvaležen sem mu, da me je to naučil. To spoznanje bom v življenju še velikokrat potreboval, saj bodo v moje življenje prihajali še drugi ljudje ...

Aljaž Pernat, 9. r

Veliko ljudi ima predsodke o drugih ljudeh zaradi rase, verske usmeritve, zunanega izgleda. Zelo sem vesel, da sprejemaš mene takšnega, kot sem. Zato te spoštujem. Saj vem, da je grozno, če nekdo o tebi govori slabo samo zaradi tega, ker si drugačen. Zelo te spoštujem, ker me nikoli ne zavračaš, tudi ko sem brezobziren, tečen. Vedno mi to poveš, ampak nikoli me ne zanemarjaš. Če bi ljudje živeli brez predsodkov, bi bilo vsem lažje, predvsem pa bi bilo manj nasilja. Verjamem, da se veliko ljudi odloči za samomor prav zaradi tega. Ali pa pristanejo v psihiatrični bolnici.

Imam sošolca, ki se je moral privaditi na druge razmere. Sprva smo ga zavračali, a smo spoznali, da je prav takšen kot mi vsi. Postali smo iskreni prijatelji.

Jakob Šantl, 9. r

ŠOLA V NARAVI: 7. razred – maj 2018

Učenci 7. razreda smo šolo v naravi preživeli v Fiesi, v domu Breženka. Tam so učitelji zelo prijazni.

Ves teden smo se trudili, da bi imeli najbolj čiste in urejene sobe. A nam ni uspelo. Učenci iz Celja, naši sostanovalci v domu, so nas vedno premagali.

A bilo je pestro. Vozili smo se s kanujem, tudi kopali smo se.

Večinoma pa smo obravnavali snovi iz naravoslovja. Tako smo se nekaj naučili o sredozemskem rastju, o morju in živih bitjih v njem, pa tudi nekaj novega o Piranu in o Strunjanskih solinah. Ogledali smo si tudi akvarij v Piranu.

Všeč nam so bile tudi športne dejavnosti, predvsem lokostrelstvo in kuharija – pripravljanje školjk.

Vsak večer smo odšli v Piran na sladoled. Malo manj všeč nam je bil pohod, ki je obsegal celih 12 kilometrov.

Zadnji večer smo organizirali ples in zabavo. Dobro smo se razumeli z učenci iz Celja in bilo je prav zabavno.

Ker pa smo bili v es teden pridni, so se učitelji odločili, da bomo imeli zadnji dan športni dan: lahko smo se kopali, spali ali se udeleževali športnih iger.

Skoraj nam je bilo žal, da se vračamo domov.

Elena in Ema, 7.r

BILI SMO PISATELJI – USTVARILI SMO KNJIGO 4. R

GLAVNI OSEBI: ŠPELA in KUKI

PRETEKLOST

Kuki in Špela sta šla v čas dinozavrov. Zelo dolgo sta hodila, da sta prišla do džungle. Ni bilo preveč varno zaradi dinozavrov. Eden od njih je ugriznil Kukija v nogo. Špelo je zelo skrbelo zanj. A Špela je našla rastlino, ki pozdravi vsako rano. Tedaj sta zagleda T-rexa, ki je spal. Prišla sta na idejo, da zaspita na njem. Ko sta se zbudila, sta bila med čredo dinozavrov. Nista vedela, kaj naj naredita. Zato sta počakala, kako se bo vse odvijalo. Potem sta videla, kako T-rex ubija dinozavra za dinozavrom. Ko je prišel večer, sta videla, da se na nebu nekaj sveti. Bil je meteor. In hitro sta skočila v leto 2018.

Anže

Ko sta se Špela in Kuki zunaj igrala, jima mama reče, da morata obiskati dinozavre. Ko sta prispela tja, sta si najprej poiskala dom. Nato sta šla gledat vulkane. Vulkan je bil visok in izbruhnil je lavo. Bil je zelo nevaren. Špela in Kuki sta se umaknila in odšla k dinozavrom. Najbolj ju je zanimal T-rex. Nato sta se odpeljala domov.

Vito

Špela in Kuki sta odšla v preteklost. Odšla sta k dinozavrom. Ko sta jih videla, sta se prestrašila. Nato sta spoznala, da niso tako strašni kot izgledajo. Dinozavri so jima pokazali svoje spretnosti. Skakali so v vodo, plezali po drevesih, se kotalili in počeli še veliko drugih norčij. Eni so bili veliki, drugi majhni. Eni mesojedi, drugi rastlinojedi. Špela in Kuki sta se z dinozavri spoprijateljila. Kmalu pa sta spoznala, da se morata vrniti v sedanost. Poslovala sta se od dinozavrov in se s pomočjo časovnega stroja vrnila v sedanost.

Urban

Špela in Kuki sta se odločila, da bosta šla poiskat Prešerna.

Ko sta zagledala njegovo hišo, sta se ji približala. Tam sta se skrila v grm in opazovala življenje. Pri hiši niso imeli vode. Da so lahko kuhali in se umivali so morali ponjo v potok. Imeli so črno kuhinjo, otroci so spali na peči, mama in oče pa v postelji sede. Prešerna so klicali dr. Fig. Prešeren se je zaljubil v Primičevo Julijo in ona v njega, a se nista smela poročiti, ker je bila ona bogata, on pa reven.

Špela in Kuki sta se odločila, da gresta domov, ker je življenje v preteklosti preveč revno.

Julija

Špela je bila deklica pri desetih letih. Kuki je bil njen kuža.

V kleti sta odkrila časovni stroj, s katerim sta obiskala Dinomačke. Dinomačke so bile zelo velike in izgledale so kot pol dinozavri. in pol mačke. Dinomačke so živele v džungli. Tam je bilo vse čudno. Vsaka žival je bila posebna. Opica je izgledala kot lisica. Špela in Kuki sta bila najprej prestrašena. Nato je Kukija Dinomačka polizala in vedela sta, da so prijazne. Začela sta jih božati. Kuki je skočil na Dinomačko, da bi jo jahal. A Špela se ni mogla povzpeti. Zato ji je Kuki pomagal. Tako sta se z jahanjem Dinomačke zabavala, a sta ugotovila, da bosta kmalu morala domov.

Pija

PRIHODNOST

Lačna sta bila od preteklosti. Ljudi sta spraševala po restavraciji. Ljudje niso poznali tega izraza, saj niso bili iz istega časa kot onadva. Špela si je zaželela hamburger. Kar nenadoma se je hamburger pojavil v njenih rokah. Ugotovila sta, da vse, kar si zaželite, dobite. Kuki si je zaželel 50 m visoko hišo iz briketov. In ne boste verjeli, kakšne so bile hiše! Hiše so bile iz diamantov. In nobenega prometa ni bilo. Zato, ker so vozili avtomobili pod zemljo. Kuki se je zapodil po mestu proti stadionu, ki se je imenoval Vijolska mina. To je nov stadion NK Maribor. Nato je Špela Kukija izgubila. Razmišljala je, kam bi lahko šel. Na misel ji je prišla njegova hiša. A tam ni bilo hiše, le Kuki z velikim trebuhom. A s Špelo sta se odločila, da gresta nazaj v leto 2018.

Anže

Špela in Kuki plešeta na vrtu. In kar naenkrat se jima prikaže računalnik.

Računalnik ju je odpeljal v svet zombijev. Videla sta množico zombijev. Eden ju je napadel z motorko. Bežala sta in bežala.. Naenkrat sta zagledala človeka, ki je ubijal zombije. Špela in Kuki sta bila vesela, da se jih bosta rešila.

Ko sta prispela spet domov, sta upala, da se ne bo spet pojavil kak računalnik.

Vito

Špela in Kuki sta odšla v prihodnost. Srečala sta super robote. Roboti so bili veliki in strašni. A nista se jih prestrašila, saj so počeli zelo zanimive stvari. Pripravljali so okusne hamburgerje in pečen krompirček, pomivali so posodo, pospravljali igrače, čistili električne avtomobile ter še veliko drugih stvari. Špela in Kuki sta želela robote odpeljati v svoj čas – sedanjost. A skozi časovni stroj sta se vrnila sama.

Urban

Špela in Kuki sta se odpravila v prihodnost k električnim hišam. Ko sta prišla tja, nista mogla verjeti. Približala sta se hiši in vrata so se sama odprla.. Odšla sta v hišo, da bi si ogledala notranjost. Stopila sta v električno kuhinjo, kjer si vklopil stikalo in je kar sama začela kuhati. Stopila sta tudi v električno spalnico. Ko si se ulegel na posteljo, te je odeja sama pokrila. A tedaj je vstopil električni robot. Prestrašila sta se in zbežala nazaj domov - v leto 2018.

Julija

Tudi učenec 3. razreda je ustvaril knjigo:

TADEJ MJAV-MJAV

Nekoč je živel fant, ki mu je bilo ime Tadej. Imel je varuško: teto Jelko. Nekega dne mu je postregla z grahovo juho. A Tadej te juhe ni maral. Zato je iz neke skleda spil mleko, a kmalu se je začel spreminjati. In to v mačko: dobil je dlako, zrasla so mu ušesa in na koncu še rep. Teta Jelka je v paniki zakričala:« Kaj se ti je zgodilo?« A Tadej je rekel samo »mjjjaaav«. Teta Jelka je Tadeja vprašala, kaj mora narediti, da bo spet postal človek. Tedaj je Tadej spregovoril. Rekel ji je, da mora v krožnik naliti mleko, v mleko mora dati kakav in naj mu odpre vrata, da bo lovil miši. Nato se teta Jelka ni strinjala, da bo dšel ven, ker se bo umazal. Odšla je v kuhinjo in mu nalila v skledo mleko ter dodala kakav. Nato ga je položila v kad in ga okopala, čeprav se je branil. Nato mu je ponudila polno skledo kakava. Ko je Tadej mjav mjav polizal ves kakav se začel počasi spreminjati v Tadeja. In obadva sta bila presrečna.

Anže Gorgiev Skutnik

ŠOLA V NARAVI 3. razred – mesec maj

Zjutraj smo se zbrali na železniški postaji v Mariboru ob stari lokomotivi. Nato smo se poslovili od staršev in odšli na vlak.

Z vlakom smo se peljali do Ljubljane, tam smo prestopili na avtobus. Z avtobusom smo se peljali do Kopra. Tam smo prestopili še na drugi avtobus. Ta avtobus nas je odpeljal do našega novega doma, ki se imenuje Burja.

Vsak dan se je marsikaj dogajalo. Najboljši dan je bil četrtek, ko smo odšli v akvarij. Tam smo videli veliko različnih rib, morskega psa, morske zvezde...

Ko smo končali z ogledom, smo si kupili spominke. Zvečer smo hodili na sprehode. Plavanje smo imeli po zajtrku in kosilu. Ko nismo imeli plavanja, smo bili z učiteljki šole v naravi. Imela nas je učiteljica Lili, ki nam je pokazala, kako se naredijo prijemalke za vročo posodo in mošnjički.

V petek smo se vrnili domov, saj smo komaj čakali, da vidimo domače.

Sara

Mentor: Jasna Kunstek

Uredil: Dejan Žmavc